

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **A. R.,** zastoupeného Mgr. Pavlem Jakimem, advokátem se sídlem Velké náměstí 119, Písek proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Českých Budějovicích,** se sídlem Mánesova 3a, České Budějovice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2010, č. j. 3396/10-1500, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 8. 2010, č. j. 10 Af 62/2010 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností podanou v zákonné lhůtě napadá shora označený rozsudek krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2010, č. j. 3396/10-1500, kterým žalovaný podle § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zamítl jeho odvolání podané proti výzvě Finančního úřadu v Písku ze dne 21. 4. 2010, č. j. 42051/10/097910303975. Tou byl podle § 21 odst. 8 daňového řádu vyzván k odstranění vad daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2009.

Stěžovatel podal daňové přiznání na předepsaném tiskopise, ovšem v jeho závěru nepodepsal prohlášení o pravdivosti a úplnosti v něm uvedených údajů. Správce daně jej shora označenou výzvou vyzval k doplnění vlastnoručního podpisu, s tím, že nedostatek podpisu je vadou, pro kterou podání není způsobilé projednání.

Žalovaný v odvolacím rozhodnutí vyložil, že podpis v části tiskopisu obsahující žádost o vrácení přeplatku na dani nesplňuje požadavek na vlastnoruční podpis daňového přiznání. Stejný závěr zaujal i krajský soud v napadeném rozsudku. Vycházel z povinnosti podat daňové přiznání na tiskopise vydaném Ministerstvem financí podle § 40 odst. 1 daňového řádu. Tiskopis užitý žalobcem má dvě části: daňové přiznání a žádost o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob. Podpis v jedné jeho části nenahrazuje podpis ve druhé. Za nerozhodné označil, jak je podpis nahrazen při jiné formě podání daňového přiznání.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesprávnost právního posouzení věci. Tiskopis, který užil k podání daňového přiznání, má čtyři stránky, na poslední z nich je neoddělená část nadepsaná „Žádost o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob“ a stěžovatel vyplnil i tuto část. Podle jeho názoru je dostatečně srozumitelné, že podpis „nahoře“ je namístě jen pokud poplatník nežádá o vrácení přeplatku. Pokud o něj žádá, pokračuje ve vyplňování tiskopisu, který pak podepíše pouze závěrem „dole“. Je nesmyslné, aby někdo tento několikastránkový tiskopis použil pouze k podání žádosti o vrácení přeplatku. Tvrzení, že se jedná o dvě samostatná podání, je nelogické; je docela běžné, aby podání, na jehož základě se zahajuje více řízení, bylo podepsáno pouze jednou. Vyúčtování a vrácení přeplatku je běžnou součástí i v jiných řízeních. Skutečnost, že na tiskopise jsou vymezena dvě místa pro podpis, neznamená, že není řádně podepsáno, obsahuje-li podpis jeden. Podpis je potvrzením souhlasu poplatníka s obsahem dokumentu a tvrzení, že nebylo daňové přiznání podepsáno, je neřešitelným logickým rozporem.

Proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nepodepsané daňové přiznání je podáním obsahujícím vadu. Tiskopis Ministerstva financí MFin 5405 vzor 16 zcela jednoznačně graficky odděluje dvě samostatná podání, jejichž obsah je podatel povinen stvrdit podpisem. Stejně tak je odlišeno z pohledu gramatického, co je podpisem stvrzováno. Rozhodnutí krajského soudu považuje za zákonné a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud poté, co zjistil, že jsou splněny všechny procesní podmínky pro věcné projednání a rozhodnutí kasační stížnosti, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Stěžovatel namítl kasační důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Jak plyne z konstantní judikatury zdejšího soudu, tento kasační důvod by byl naplněn buď tím, že by na relevantní skutkové okolnosti byla chybně aplikována nepřípadná zákonná ustanovení, anebo by sice byla použita zákonná ustanovení správná, avšak byla by interpretována takovým způsobem, který by byl při konfrontaci s obvyklými výkladovými metodami shledán neudržitelným.

Před přikročením k posouzení důvodnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda rozhodnutí, které bylo žalobou napadeno, je rozhodnutím podléhajícím soudnímu přezkumu. Tím může být jen rozhodnutí, jímž se zakládají, mění, ruší, nebo závazně určují práva a povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Ze soudního rozhodnutí jsou pak vyloučena rozhodnutí, jimiž se upravuje řízení před správním orgánem [§ 70 písm. c) s. ř. s.]. Žaloba byla podána proti rozhodnutí o výzvě k odstranění vad podání § 21 odst. 8

daňového řádu. Podle tohoto ustanovení vyzve správce daně k odstranění vad podání, které jej činí nezpůsobilým projednání. Důsledkem neodstranění vady podle odst. 9 téhož ustanovení je, že se na podání hledí, jako by vůbec nebylo podáno. V daném případě měly být odstraněny vady daňového přiznání, tedy při jejich neodstranění by nastal stav, že stěžovatel nepodal daňové přiznání a musel by nést důsledky s tím spojené. Popírá-li tedy stěžovatel důvodnost výzvy k odstranění vad, napadá rozhodnutí, jímž mu byla uložena povinnost, jejíž nesplnění by pro něho mělo závažné důsledky. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že takové rozhodnutí není pouze rozhodnutím upravujícím průběh řízení a tudíž bylo krajským soudem správně věcně přezkoumáno.

Daňové přiznání je podle § 40 odst. 1 daňového řádu povinen podat každý, komu vzniká v souladu s tímto zákonem nebo zvláštním předpisem tato povinnost, nebo ten, koho k tomu správce daně vyzve. Podle odst. 2 téhož ustanovení lze daňové přiznání nebo hlášení účinně podat jen na tiskopise vydaném ministerstvem a stěžovatel také tímto způsobem postupoval. Jiné zákonem předpokládané způsoby podání jsou pro daný případ nerozhodné. V daňovém přiznání je daňový subjekt povinen daň sám vypočítat a uvést též případné výjimky, osvobození, zvýhodnění, slevy, odpočty a vyčíslit jejich výši. Podrobnější náležitosti daňového přiznání zákon nestanoví. Jedná se však o podání, jímž se zahajuje daňové řízení ve smyslu § 21 odst. 1 daňového řádu. Je-li stanoveno, že je lze podat pouze na předepsaném tiskopise, jsou náležitosti podání splněny jen tehdy, jsou-li vyplněny jím předpokládané údaje. Pokud je součástí daňového přiznání prohlášení o pravdivosti a úplnosti údajů v přiznání uvedených s tím, že se stvrzuje svým vlastnoručním podpisem, je třeba, aby k bezvadnosti podání byl tento podpis uveden. Vadnost podání by jistě nezakládalo, pokud by podpis byl umístěn mimo stanovenou kolonku, nicméně musí být umístěn tak, aby bylo zřejmé, že se jím stvrzuje právě toto prohlášení.

Tiskopis daňového přiznání v závěru obsahuje rovněž žádost o vrácení přeplatku na dani z příjmů právnických osob. Přeplatek na dani se podle § 64 odst. 4 daňového řádu vrací na žádost daňového dlužníka. Pro tuto žádost není stanoven žádný formalizovaný postup. Skutečnost, že v závěru tiskopisu je rovněž žádost předtištěna, neznamená, že se jedná o součást daňového přiznání. Tato žádost je od vlastního daňového přiznání zřetelně oddělena, mezi daňovým přiznáním a žádostí je část vyhrazena rozhodnutí finančního úřadu podle § 46 odst. 5 daňového řádu.

Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil se závěrem krajského soudu, že se jedná o dvě samostatná podání, která mají být samostatně podepsána. Jedno z nich je prohlášení o správnosti a úplnosti údajů uvedených v daňovém přiznání, druhé je žádostí o vrácení daňového přeplatku. Nejde o dvě žádosti v jednom podání, které by bylo možno opatřit jedním podpisem. Každý z vyžadovaných podpisů má odlišný význam pro další řízení. Nejvyšší správní soud rovněž není názoru, že by doplnění podpisu bylo formalistickým požadavkem neúměrně zatěžujícím stěžovatele.

Nejvyšší správní soud neshledal naplněnými kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty první před středníkem jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel podle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení; úspěšnému žalovanému náhrada nákladů nebyla přiznána, neboť mu v tomto kasačním řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu